HARLEQUIN®

HISTORICKÁ ROMANCE

VIRGINIA
HEATHOVÁ

Sebevědomý lord Gray

Virginia Heathová

SEBEVĚDOMÝ LORD GRAY

Překlad

Lucie Silvová

Milá čtenářko,

když Vám píšu tento dopis, je léto v plném proudu a teploty se pohybují nad třicet stupňů… až ho budete číst, budou už možná za oknem plískanice, vítr a zima. Kdoví.

Co se ale rozhodně nemění, je fakt, že Vám stejně jako každý měsíc v roce přináším dva nové romantické příběhy z dob minulých.

Knížka Dobrodružství na lodi *od Lucy Ashfordové, kterou jistě dobře znáte už z předchozích Historických romancí, napovídá, o co v příběhu půjde. Ale nemyslete si, že jde o zámořskou loď, na níž se dva lidé jen tak ztratí. Je to spíš bárka, kde se jeden druhému nemůže vyhnout. O komické situace, ale i napětí rozhodně nebude nouze.*

Těšit se můžete i na třetí příběh lordů, kteří věrně slouží Koruně, avšak láska jim trochu zamíchá kartami. Tentokrát pro vás Virginia Heathová napsala příběh Sebevědomého lorda Graye*, který se v žádném případě ženit nechce, ale srdci nedokáže poručit…*

Přeji Vám krásné podzimní dny.

S láskou
Váš Harlequin

Virginia Heathová

SEBEVĚDOMÝ LORD GRAY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Disgraceful Lord Gray

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2019

Překlad:
Lucie Silvová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2019 by Susan Merritt
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-6478-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-6479-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-6480-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Červenec 1820

Lord Fennimore z něj nadělá sekanou. Vůbec o tom nepochyboval. Zejména po tom včerejším nešťastném incidentu, kdy svoje spodní prádlo našel roztrhané na cáry. Velitel Královské elitní jednotky nemá žádný smysl pro humor, a to nevěstí nic dobrého pro Grayovu novou zábavu.

„Trefore! Dej to sem. *Hned!*"

Nemělo smysl ho honit. Ten zpropadený pes chápal všechno jako hru a od chvíle, kdy včera dorazili do Suffolku, se nacházel ve stavu absolutního vzrušení. A kdo by se mu vlastně divil? Kromě prvních několika týdnů svého života, žil až dosud ve městě. Když pomineme Hyde park a St. James's park, rozlehlé plochy zeleně mu byli absolutně neznámé. A tady se ta zeleň zdála nekonečná. Přes rovná pole se dalo běhat, pod mnoha košatými stromy odpočívat a klacíků k aportování tu bylo nepočítaně. Zkrátka takový psí ráj. Grayovo rošťácké štěně se rozhodlo doběhnout až k zelenému horizontu rychlostí blesku s jedním pantoflem toho starého bručounského Fennimorea pevně v tlamě.

Aby zvíře Graye trochu potýralo, upustilo pantofel přesně na hranici pronajatého panství a vyzývavě se na svého pána podívalo. Přitom svižně mávalo

ocasem, uši mělo nastražené a velký růžový jazyk mu visel z tlamy jako kus chutné šunky.

Gray zkontroloval svoje manžety, podíval se na oblohu, prozkoumal okolní stromy, pomalu se dal na pochod směrem k němu, zkrátka udělal by všechno možné, aby to zatracené psisko přesvědčil, že se o jeho nejnovější úlovek v podobě boty absolutně nezajímá. Pár centimetrů od něj po něm skočil jako panter, ale vzápětí jen zavrčel, protože to psisko popadlo onu nechutnou botu, než se jí stačil zmocnit sám, a opět vystřelilo směrem ke stromům na obzoru.

„*Trefore!*“

Tentokrát se dal do rychlého běhu za psem, ne kvůli pantofli svého nadřízeného, ani kvůli tomu, že zvíře zmizelo v malém lesíku, ale protože se na dohled objevilo několik ovcí a ten pes měl s ovcemi ještě méně zkušeností než s otevřeným prostorem. A on potřebuje udělat velmi dobrý první dojem na vikomta Gislinghama. Spřátelit se s ním, vetřít se mu do přízně, být dokonalým sousedem, aby se mohl integrovat do zdejší malé vesnické společnosti. Avšak nejvíc ze všeho potřebuje udělat dojem na lorda Fennimorea. Má naději na vytoužené povýšení, a pro to udělá všechno. Ovšem jestliže jeho nevychovaný pes zraní některou z ovcí a vikomt mu zakáže vstup na svůj pozemek, může se s děláním dojmu na kohokoliv rozloučit a mise skončí dřív, než vůbec začala.

Tedy ne že by byl Trefor takový zabiják. Je mazel, každého olizuje, ale nekouše. Všechny nadšeně miluje. Žádná z těch hloupých ovcí nepochopí, že ji přišel jenom pozdravit. Proč vlastně lpěl na tom, že vezme to psisko s sebou? Všechny povznesené řeči o tom, že každý pořádný venkovský džentlmen musí mít přinejmenším jednoho věrného psa po boku asi vezmou za své právě díky řečenému psu, který je sice absolutně věrný, ale také zcela nezvladatelný.

Pes zmizel za skupinou stromů, jejichž kmeny stály

tak hustě vedle sebe, že je Gray musel obejít. Najednou se ocitl na nečekaně příkrém břehu úzkého, hlubokého potoka, který přetínal rovnou pastvinu.

Nádhera!

Teče tu voda, Treforova nejoblíbenější věc ve světě plném bot k rozkousání, házených klacíků a párečků. Nemohl doufat, že pes vodu nenašel nebo že už v ní není ponořený. Něco je tak samozřejmé, jako že po noci přichází den nebo že další láteření týkající se nevychovaného štěněte od zuřícího nadřízeného si vyslechne jen pár hodin po tom posledním. Dneska po ránu nebude mokrá jen pantofel lorda Fennimorea. Gray z toho nemohl Trefora vinit. Letní slunce už hřálo, a to bylo teprve osm hodin ráno.

V noci bylo lepkavé horko, k tomu ho tížila ohromná zodpovědnost, protože za každou cenu chtěl starému Fennimoreovi dokázat, že je přesně ten správný člověk pro tenhle úkol, a navíc spal poprvé v posteli, na kterou nebyl zvyklý. Výsledkem byl spánek tak nanicovatý, že by se byl s chutí ponořil do osvěžujícího proudu už za svítání, kdyby věděl o jeho existenci. Ani se ráno nestačil umýt a už si musel dát ranní běh za psem. Teď se mu čistá vyžehlená košile potem lepila na tělo, žádný džentlmen by se tak nemohl ukázat ve společnosti.

On tedy není žádný džentlmen, tedy už ne, a to vlastním přičiněním. Je to pryč. Pohlížel filozoficky na to, jak se mu téměř před deseti lety zhroutil svět. Život je příliš krátký, aby ho člověk trávil litováním sebe sama.

Gray ušel dlouhou cestu od toho ošklivého zážitku v mládí. Neměl už nic společného s tím nedospělým, neklidným a strádajícím mladíkem, jakým byl onoho osudového léta. Ani svého aristokratického bratra neviděl od chvíle, kdy mu srdce na dva kusy roztrhla zrada. Zrada, kterou vyprovokoval zkostnatělý, necitlivý a chladný otec za Grayovými zády, a dívka,

která ho nikdy opravdově nemilovala. Nelitoval toho, co mohlo být a není. Případná manželka a s ní nezralé, romantické a celkem absolutně zbytečné sny o budoucnosti mu už jen zřídkakdy proběhly myslí. Co bylo, bylo, nemá smysl se tím zabývat. Osud ho poslal po jiných velmi zvláštních cestičkách životem, některé z nich ho zavedly k dobrodružstvím místo do manželství.

Teď byl starší, mnohem moudřejší a bylo mu jasné, pro co se narodil: být špionem a dostávat nepřátele Koruny před spravedlnost. Být mužem, který toho viděl, ale i udělal více než ostatní. Zkušenosti ho zocelily, udělaly ho důvtipnějším a vytrvalejším. Pomine-li, že měl v mládí zlomené srdce a způsobil ten největší ze všech skandálů, měl od té doby velmi zajímavý život. Procestoval svět, viděl i dělal hodně zajímavých věcí, potkal spoustu pozoruhodných lidí, jak dobrých, tak ničemných. Občas se stýkal se ženami a bylo jich docela dost na to, že původně chtěl strávit celý život jen s tou jednou. Momentálně pracoval pro vládu Jejího Veličenstva. Kolik šlechticů se může chlubit něčím podobným?

Jestli on nebo jeho nevychované štěně nepokazí splnění úkolu, bude Gray brzy velet jednotce *Neviditelných*, vysoce trénované a nanejvýš tajné skupině Královské elitní jednotky, jež se zodpovídá jen lordu Fennimoreovi, ministrovi vnitra a králi přesně v tomhle pořadí. Toužil po dobrodružství a zábavě víc než po tom, aby se zařadil do společnosti.

Ani brutální zrada a deset tvrdých roků nedokázaly uhasit jeho chuť do života, ani snahu žít naplno každým okamžikem. Život je příliš krátký, aby marnil čas dumáním, co by bylo kdyby… Jestli se to má stát, tak se to stane. Je to takhle jednoduché. Nemá smysl lamentovat nad vrtkavou volbou osudu nebo ztrácet čas hněvem, případně se sníjet lítostí. Mnohem lepší je žít si jako Trefor. Radovat se z toho, co je tady

a teď, zapomenout na minulost, kterou nelze změnit, a netrápit se tím, co bude zítra.

Gray nastražil uši, až zaslechl veselé cachtání a chrochtání, což bylo znamení, že to psisko plave. Slastné chrochtání znělo trochu přidušeně, protože pes stále držel pantofel mezi zuby. A Gray zjistil, že se ozývá pár metrů stranou podél břehu. Zastavil se a pozoroval zvíře, jak bez sebe radostí plave kolem dokola v malých kruzích.

„Tak podívej, kvůli tobě budu muset zase na kobereček. Copak ti nestačily ke štěstí spodky starého pána? Myslel jsem, že ho raní mrtvice, když jsi mu je roztrhal, ale aspoň má s sebou náhradní. Zatímco pantofle si určitě přivezl jenom jedny, tím jsem si jistý.“ Gray si dal ruce v bok a nasadil zklamaný výraz v obličeji, kterým ho vždycky častoval otec, když mu kázal. Na vlastním obličeji mu připadal nepatřičný. „Doufám, že jsi na sebe patřičně pyšný, mladíku?“

Soudě podle veselého mávání ocasem ve vodě, Trefor na sebe pyšný opravdu byl. Šťastný, pyšný a úplně klidný. Grayovi zabralo jen pět vteřin, než dospěl k rozhodnutí, že se nepokusí vytáhnout psa z vody. Pantofel už je stejně zničený. Beznadějně. Kázání lorda Fennimorea se určitě nevyhne, ale je teprve ráno, kolem dokola ani živáčka a voda je lákavá. Pěkně osvěžující zaplavání určitě smyje pachuť budoucího peskování. A taky by bylo opravdu hanebné promeškat tuhle úžasnou příležitost. Vzpurná část jeho povahy prostě nemohla odolat lákavému pokušení.

Trefor správně pochopil, že páníček lehce váhá, vyplivl pantofel a vyškrábal se po příkrém břehu. Netrvalo mu ani tři vteřiny čmuchání při zemi, než našel vhodný klacík, vzal ho do tlamy a posadil se jako ten nejzpůsobnější pejsek před svého pána. Dychtivě se na něj díval a ve svých krásných hnědých očích měl napsanou výzvu ke hře. Odpor byl marný. Než

se Gray zmohl na něco opravdu rozumného, začal si zouvat vyleštěné nové boty, svlékl si rovněž nově pořízený aristokratický oblek a šťastně se ponořil do chladivé vody.

„Asi bychom měli najít nějaké stinné místo, kde by sis mohla postavit svůj malířský stojan." Thea obhlížela modrou oblohu bez mráčku se zářícím sluncem a zamračila se. Ona sluneční svit milovala, avšak on nemiloval ji. Bledá, citlivá pleť je prokletím zrzek. Dvacet minut na slunci a má zaručeno, že bude několik následujících dní vypadat jako červená řepa.

Harriet dramaticky protočila oči na znamení, jak je strašně pronásledovaná osudem. A to vytáhla Theu za svítání z postele, aby se s ní mohla bavit a zároveň ji malovat. Malování vodovými barvami se stalo jejím nejnovějším koníčkem, ale asi jí moc dlouho nevydrží jako ostatně spousta dalších nápadů. „Nespálila by ses, kdybys nosila klobouk." Ne že by ona sama snad měla nějaký na hlavě. Ani krajkový čepeček si nevzala, přestože každý očekával, že dobře vychovaná vdova bude mít po celý čas něco na hlavě.

„Dobře víš, že když si v tomhle vlhkém vedru nasadím na hlavu klobouk, budu mít pak z vlasů ohromnou kudrnatou kouli." Thea vykročila směrem ke skupince stromů, protože věděla, že jí Harriet nebude upírat trochu stínu, pokud bude moct být v její společnosti. Tvořily dohromady divný pár, dělilo je od sebe třicet let, přesto byly nejlepší přítelkyně i sousedky. Možná proto, že Harriet byla přirozeně rozverná a lehkomyslná a ani za mák si s tím nedělala starosti. Thea se obávala, že bude přesně stejného založení, a proto velmi tvrdě pracovala na tom, aby se vždy kontrolovala. Jevily se jako protiklady, které se přitahují, ale ve skutečnosti vrána k vráně sedá. Žily pár metrů od sebe a za nepřítomnosti jiných

dam v okolí, které by omezovaly jejich zájmy, navázaly ty dvě úzké přátelství hned potom, co ta starší ovdověla.

„Teta Caro pozvala na dnešní odpolední čaj polovinu hrabství, tak bych pro jednou chtěla být menší katastrofa než obvykle." Ačkoliv vlhkost způsobila, že účes už dávno vzal za své i přes množství sponek a vlásniček, jež její komorná dnes ráno použila. Thea cítila, jak se jí jednotlivé pramínky uvolnily z pevně utažených vlasů, šimrají ji na krku a kroutí se jako závity vývrtky podle svého.

Vyčítala každý den všemohoucímu, že ji obdaroval trčícími a kroutícími se vlasy odolávající každému hřebenu. Barvou se jí její vlasy docela líbily – zrzavá do červena byla dost jedinečná, aby jí dodávala na zvláštnosti a také dobrá výmluva, proč nemůže nosit šaty mdlých pastelových barev, jaké musela nosit svobodná děvčata. Nevypočitatelné kudrny však představovaly neustálou hrozbu. Zatímco všechny ostatní mladé dámy měly na hlavě umělecké výtvory s pár pramínky kolem obličeje, Thea se vyznačovala těžko uvěřitelnou načechranou koulí.

„Přijde i dotyčný pan Hargreaves?"

„Panebože! Doufám, že ne! Ten člověk je zosobněná nuda." A také očividný lovec věna a možná jeden z tetiných odložených milenců, i když by to před Harriet nikdy nepřiznala. Její podezření na tetiny nevěry byly jenom její a bez ohledu na to, kolikrát se z ní přítelkyně snažila vytáhnout nějakou podrobnost, nechala si to vždycky pro sebe. Svého strýčka milovala nade vše, uvědomovala si, že to není zrovna dobrý manžel a svou druhou křehkou ženu už léta strašlivě zanedbává. Čas od času dokonce strýček mluvil s tetou velmi nepřátelským až hořkým tónem. Možná nechtěl být vysloveně zlý, ale bylo velmi nepříjemné to pozorovat. Chudák Caro si na oplátku hledala potěšení jinde celé dlouhé roky. Ačkoliv jí

to Thea nepromíjela, snažila se ji nesoudit. To jejich manželství bylo jedno z nejnešťastnějších a zároveň sloužilo jako drsné varování, co se může stát, když si člověk vybere pro manželství nevhodného partnera.

Pan Hargreaves byl asi jedním z nich, kdo tetě zahříval postel při jejích častých záletech. Oba si příliš často vyměňovali vědoucí pohledy, když si mysleli, že se na ně nikdo nedívá. „Všechno, o čem dokáže mluvit, jsou jeho úžasné známosti. Jako by na mě informace, že se zná s lady XY a s lordem ZŽ mohla udělat nějaký dojem."

„Je docela hezký. Když už má být ženská nadosmrti k někomu připoutaná, měl by být příjemný na pohled. Alespoň já jsem na tom trvala, když už jsem se musela vdát. Crudge, dej mu pánbůh lehké spočinutí, byl výjimečně hezký a rád jezdil na koni. Taková záliba udělá s mužským zadkem divy. Podle mého skromného názoru, není nic pohlednějšího než dvě hezké půlky v těsných jezdeckých kalhotách z tenké kůže." Nenapravitelné starší přítelkyni svítily šibalsky oči. „Už jsem ti někdy vyprávěla, jak jsem ho svedla?"

„Několikrát." A se všemi pobuřujícími detaily. Prakticky veškeré Theiny vědomosti o aktu rozmnožování pocházely z Harrietiných detailních zpovědí.

„Už jsem do něj byla zamilovaná, zcela určitě jsem ho *chtěla*, a proto mi přišlo zbytečné chodit kolem horké kaše a prodlužovat námluvy. A všechno dobře dopadlo. Vzali jsme se rychle a užívali jsme si svých nahých těl mnohem častěji, než bychom mohli, kdybychom se donekonečna namlouvali." Opět si zhluboka vzdychla. „A u Joviše, můj muž vypadal nahý moc dobře… Pan Hargreaves má také příjemné pozadí. Nebo si to aspoň myslím. Nemohla jsem ho ještě podrobit tak důkladné prohlídce, abych si byla úplně jistá, ale na lovecké výpravě minulý měsíc jsem získala *trochu* přehled. Má svalnatá stehna, což je obvykle

dobré znamení. Naznačují určitou statnost. I když já bych si pro tebe představovala jiného než jeho. Chtěla bych, abys měla v životě trochu vzrušení a dobrodružství. Tvůj život je až příliš předvídatelný na někoho tak mladého. Je to do nebe volající ostuda… počkej… něco jsem zaslechla… je to psí štěkot?"

Obě zůstaly stát a naslouchaly. Po chvíli ticha rušeného jen ranním sborem ptactva následovalo rychlé staccato psího štěkotu vycházející odněkud z prostoru mezi stromy.

„To nevypadá dobře."

„Ne, opravdu ne." Hlasitě zapraskaly větve a zašustilo listí. Pak pes opět zaštěkal. Jejich představivost pracovala na plné obrátky. „Myslíš, že se ten ubohý pes dostal do nějakých potíží?"

Thea zbožňovala zvířata. Pomyšlení na to, že by se jedno mohlo ocitnout v nebezpečí, nemohla snést. Ihned si představila pytláckou past a příšernou smrt, a proto okamžitě nadzdvihla sukně a dala se do běhu. Tento měsíc už dvakrát našel strýcův nadlesní pytlácká oka na panství. Bylo nad slunce jasnější, že si někdo přilepšuje strýcovými bažanty. Jestli se pes chytil do oka packou, zpanikaří a zraní se ve snaze se vyprostit.

Thea se ponořila do křoví za zvukem štěkotu. Najednou se zarazila na břehu, kde se jí naskytl zcela neočekávaný a velmi působivý pohled na dvě výjimečně pěkné půlky pánského zadku.

Vyjekla překvapením a vzápětí si zakryla pusu rukama, když se ono pozadí zanořilo do vody a jeho majitel se obrátil a rukama si přikrýval svoji nejdůležitější výbavu. Měl ji sice ponořenou do vody, ale ta její představivosti mnoho nepřenechala. Pohledem přejela přes ploché břicho rozdělené proužkem tmavých chlupů, jež se rozšiřovaly přes širokou hruď. Svalnatá ramena. Skvěle vypracované bicepsy. Mrkající modrošedé oči suverénně opětovaly její pohled

a vypadaly pobaveně v tom vyzývavě nejhezčím obličeji, jaký kdy viděla.

„Dobré ráno, dámy."

„Ehm…" Poprvé v životě chyběla Thee slova. Tváře jí zrudly a potřebovala veškerou vůli, aby zabránila očím putovat tam, kde se před chvíli kochala. Mrkala a otevírala pusu jako lekající ryba. Nakonec se přece jen zmohla na správnou reakci. Odvrátila pohled a upřela ho celá zkamenělá kamsi do prázdna.

„Dobré ráno, sire," zazněl jí Harrietin hlas přes rameno a současně ji přítelkyně nevybíravě dloubla loktem. „Beru zpět všechno, co jsem vykládala o tenkém semiši, Theo. *Až příliš* se přeceňuje." Harriet bezostyšně do své přítelkyně šťouchla, asi aby měla lepší výhled. A vůbec nesklopila oči. „A kdo račte být vy, pane?"

„Lord Graham Chadwick." Svým periferním viděním postřehla, že se nahý muž dopustil jakési úklony, ale jednou rukou stále svíral své intimní partie. Nezdálo se, že by byl nějak vyvedený z míry ze své nahoty. „Ale říkejte mi Gray. Jsem tu nový."

„Aha, no ano! Vy jste si pronajal Kirton House, nemám pravdu? No tohle! Jsme prakticky sousedé, pane." Harriet jako obvykle žádná slova nechyběla. Očividně vyhodnotila situaci jako vhodnou příležitost k společenské konverzaci a bude ji prodlužovat z nějakého důvodu, který zná jen ona sama. „Já jsem lady Crudgingtonová z Exley House a tohle je slečna Theodora Cranfordová, schovanka vašeho nového domácího."

„Jeho *schovanka*?"

Thea slyšela, že ten nahý muž mluví o ní, a zvedla provinile oči a zabloudila jimi na tu úctyhodně širokou hruď, i když se tak usilovně snažila nechat je zamířené jinam. Po marné bitvě se svým nezvladatelným a zbrklým já mu konečně pohlédla do očí. Ten namyšlený výraz byl tentam a jeho oči se dívaly naprosto neproniknutelným pohledem.

„Přesně ta. Thea je dávno plnoletá, takže je přesně

řečeno už jenom neteř.“ Harriet se na ni významně podívala. „Spokojeně vegetuje ve strýcově domě a čeká, až jí Amorek pošle nějakého váženého rytíře v zářící zbroji.“

Než jí její do všeho se pletoucí přítelkyně začne namlouvat manžela, což dělá při každé příležitosti, musí to Thea zarazit, přestože nemá nejmenší ponětí, co by měla říct. „Pane Grayi… ehm… promiňte měla jsem říct lorde Grahame…“

Existuje vůbec nějaká pitomější situace?

„Slyšely jsme psa… přišla jsem ho zachránit… nechtěla jsem vás vyrušit… no tedy…“ Panebože koktá tady jako hloupá husa a těká očima na všechny strany. Musí to vypadat, že má nevyléčitelný tik v obličeji, a proto se jí dosud žádný rytíř nenamáhal zachránit. Tváře měla úplně rudé pocitem viny. Úplně hořely, jistě by se na nich daly péct lívance, kdyby bylo těsto po ruce.

Aby se zachránila před pokračováním trapné situace, rezolutně se otočila zády a upřela neposlušné oči do zeleně stromoví. „Vezměte si něco na sebe, pane! Děláte ostudu. Proč skotačíte v potoce na pozemku mého strýce nahatý?“

Snad mu tím dá na vědomí, že ho v žádném případě nepovažuje za rytíře v zářné zbroji, naopak je zděšena jeho naprostým nedostatkem slušnosti. A vůbec ji neprovokuje, aby rozpačitě zírala na jeho mokré tělo. Jeho košile a kalhoty ležely na hromádce u jejích nohou, proto je popadla, a aniž by se otočila hodila je směrem, kde stála její přítelkyně. „Tumáš, ihned mu to podej!“

Slyšela ho, jak se brodí ke břehu, a kdyby stočila oči trochu doprava, spatřila by svoji přítelkyni, jak drží jeho šaty tak, aby se ten člověk, ať už se jmenuje jakkoliv, musel postavit ve vodě a natáhnout se pro ně. Střelila po ní výhrůžným pohledem, ale ten byl samozřejmě zcela ignorován.

„Řekněte mi, vážený lorde, jak jste se ocitl nahý v Gislinhamském potoce? Copak v Kirton House není žádná koupelna s vanou?“

„Velmi se omlouvám, že jsem vás takhle zaskočil, dámy.“ Zahlédla, jak se jeho velká ruka chopila šatstva, a zašplouchání vody, jak se o ní opět ponořil. „Na vině je můj pes. To on mě sem zavedl. Trefor má na mě *velmi* špatný vliv. Je to jeho vina, že tu dovádím ve vodě.“

Na ta slova vyběhlo z křoví cosi velmi černého a rychlého a drželo to ohromný klacek v hubě. Pes se na Theu krátce podíval a zároveň jí upustil klacek k nohám a otřásl se, čímž poslal pořádnou spršku špinavé blátivé vody na její oblíbené zelené mušelínové šaty. Začal nadšeně vrtět ocasem.

A pak skočil.

Dvě velké mokré tlapy jí přistály kdesi na žaludku a ona ztratila rovnováhu. Pažemi začala mávat jako větrný mlýn za bouře, protože se pokusila zůstat stát. Instinktivně udělala krok dozadu, aby získala stabilitu, ale pozdě si uvědomila, že stojí na svažitém břehu potoka. Padala nemotorně dozadu, zemská tíže způsobila, že jí vylétly nohy do vzduchu. Ke své hrůze přistála s velkým šplouchnutím ve vodě, jen pár centimetrů od nahého klína toho velmi vzrušujícího muže.

DRUHÁ KAPITOLA

Gray by se neměl smát, když viděl její rozzuřený pohled poté, co se vynořila. Kašlala a prskala vodu. Neměl by se smát hlavně proto, že je to Gislinghamova neteř, proboha! A on by měl udělat dobrý dojem. Ale ve chvíli, kdy Trefor už nadšeně kroužil ve vodě kolem ní a ona měla ohnivé vlasy přilepené na obličeji, jenž byl celý rudý, si nemohl pomoct. To byl úžasný pád!

„Tady… dovolte, pomůžu vám."

Přes nabízenou ruku ho téměř plácla. „Ne, děkuju! Viděla jsem, *kde* jste tu ruku před chvílí měl!" Rozzlobená a krásně nervózní se vyhrabala z vody a postavila se. Střílela rozzuřenými pohledy po své společnici, která se dusila zadržovaným smíchem, když se Thea pokoušela vyšplhat po kluzkém příkrém břehu nahoru.

„Nestůj tam jen tak, Harriet, udělej něco!"

Nechal své *poskvrněné* ruce u těla a přemýšlel, jak vyžehlí tenhle malér u lorda Fennimorea, než ho dotyčný nechá lynčovat za neopatrnost. Přihlížel, jak se ta starší žena zapírá nohama do měkké půdy potočního břehu a tahá tu funící rudovlásku z vody. I přes nepříliš dobrou náladu z hrozícího průšvihu se kochal pěkným pohledem. Promočené slečně Cranfordové se přilepily mušelínové šaty na velmi sošné tělo, zejména dobře obepjaly úchvatnou broskvičku

zadečku. A protože si musela nadzvednout promáčené sukně a vyškrábat se nahoru po příkrém břehu, spatřil i velký díl velmi pěkně tvarovaných nohou od kotníku až po polovinu stehen. Vždycky měl slabost pro pěkné zadečky a nohy. A ty její nebyly schované v punčochách, což ukazovalo alabastrovou bělost pokožky a ta hezky zapadala do jeho momentálních bujných představ. Je takhle bílá od hlavy k patám a on ví stejně dobře jako Tician, že to je přednost dívek s bohatě zrzavými kudrnami. Teď zrovna je měla namočené vodou a tím pádem tmavší, ale Gray si pamatoval, když se na ni poprvé podíval, jak jí vyčuhovaly z účesu a planuly na slunci jako poslední žhavé uhlíky hřejivého zimního ohně. Zdá se, že momentálně našel zálibu kromě zadečků a nohou také v zrzkách. Kdo by to řekl? Tyhle překvapující a nečekané objevy dělají jeho život zajímavými. Tedy když nepočítá ty obrovské překážky, které mu osud stále hází do cesty.

Rychle si vybavil svoje šťastné vzpomínky, jichž bylo relativně málo za poslední dva roky, kdy začal mít v životě také překvapivě a nečekaně nějaké ambice. Došel k ponurému závěru, že zrzku nikdy v posteli neměl. Tohle tedy musí napravit – ale ne hned teď. Je to sice do nebe volající nespravedlnost, že nemůže dostat do postele tuhle krásku, ale Gislinghamova neteř není momentálně cílem jeho mise.

Je to Gislingham.

V blízké budoucnosti, říkal si Gray, se bude muset chovat co nejlépe. Udělal si v duchu poznámku, že jednak musí napravit veškerý špatný dojem, který právě udělal, a následně, *jestli* se mu podaří všechno napravit, vyhledá nějakou ochotnou zrzku jako odměnu.

Zatímco obě dámy byly zaměstnány na protějším břehu, rychle si oblékl košili a ponořil se do vody, aby si natáhl i kalhoty. Ovšem lehce se řekne, ale hůře

udělá. Teprve když byl částečně oblečený, vyšplhal se na břeh.

Právě sbíral svoje boty, když slečna Cranfordová už pochodovala přes park, zaťaté pěsti podél boků a zcela nevšímavá k okouzlenému Treforovi, který klusal vedle ní. Gray se neobtěžoval zavolat svého psa k sobě. Sám se dal bosky do běhu, aby dohonil lady Crudgingtonovou, která se stále culila, jako by před sebou měla kus chutného koláče a hodlala se do něj zakousnout.

„Upřímně toho lituju, dámy. Moje nevhodné chování je skutečně neomluvitelné." Lord Fennimore bude oprávněně zuřit. A nemohl za to svalovat vinu na svého psa. „Cítím se hrozně." Což byla pravda, ale cítil se hrozně z úplně jiných důvodů. Dával vinu své touze, která ho posedla a odmítala se nechat odehnat, i když se o to velmi snažil. Stále si v duchu opakoval, že je hluboko v srdci toulavý cikán, nemůže se vázat. S každou uplynulou minutou mu to kýžené povýšení vyklouzávalo, jako každá věc, po které opravdu hodně toužil. A jako obvykle celé je to jeho vina. Bude muset na sobě více pracovat, aby byl lepší špion. Zvláště jeho sklon žít přítomným okamžikem vytvořil tuhle situaci. Rozhodně by dával přednost, aby se mu tohle vůbec nestalo.

„Trocha vody ještě nikomu neublížila, pane, a byla to *opravdu* velká legrace."

„Zrádkyně!" Slečna Cranfordová se prudce otočila a probodávala svoji společnici očima.

„Ale no tak, Theo, *byla* to přece legrace. Měla bys to také tak brát, jen kdybys nebyla tak rozzuřená kvůli svým vlasům." Starší dáma ztišila spiklenecky hlas s jasným úmyslem, aby ji slyšel jen její nový objev. „Trvá věčnost, než zkrotí ty svoje kudrny, chudinka, a to chce dnes odpoledne vypadat co nejlépe kvůli panu Hargreavesovi."

„Pro pana Hargreavese opravdu nechci vypadat co

nejlépe!“ Slečna Cranfordová se zastavila tak náhle, že do ní Gray skoro vrazil. Flíčky měděné barvy v jejích očích ladily s barvou jejích mokrých vlasů. Přimhouřila oči a vzápětí ho obvinila. „Podívejte se na mě, jak vypadám!“ Teprve teď si poprvé všimla dvou otisků tlap na živůtku a začala skvrny zcela marně otírat. „Bude trvat hodiny, než se to vyčistí.“

„Bude mi ctí koupit vám nové šaty, slečno Cranfordová místo těch, které zničil můj pes.“ Jako na objednávku začal Trefor třít hlavu o její stehno a kmitat ocasem tak rychle, že se mu celé tělo třáslo. Přitom na ni hleděl zbožňujícím pohledem. Gray přihlížel, jak sklopila oči k tomu zvířeti a najednou celá roztála. V ten okamžik se mu zalíbila. Začal mít znovu rád i svého psa. Očividně měla pro to štěně slabost, a to by mohla být jeho jediná naděje. „Treforovi je to také velmi líto, jestli vás to utěší. Podívejte se na jeho oči.“ Jenom ty nejtvrdší povahy ze všech lidí jako třeba ta lorda Fennimorea by tyhle oddaně lítostivé oči neuhranuly.

Natáhla ruku, aby psa podrbala za uchem. „Ty jsi přece docela hodný pejsek, že jo, Trefore? Jenom trochu divoký. Ale *tebe* za to, co se stalo ani trochu neviním.“ Dobře slyšel schválně pronesenou narážku, a když se na něj napůl srdečně podívala, snažil se tvářit co nejvíc kajícně. Zdálo se, že se uklidnila a nikam nespěchá, stále hladí psa.

„Slečno Cranfordová, cítím se velmi špatně, měl jsem se chovat slušně. Na svoji obranu bych chtěl říct, že tady vůkol nebylo ani živáčka, když jsem se odvážil do potoka. I když samozřejmě to, čeho jste byla svědkem, je neobhajitelné. Víte, Trefor miluje vodu a obzvlášť se raduje, když jsem ve vodě s ním. Kdybych měl tušení, že sem někdo přijde tak brzy ráno, nikdy bych se neodvážil dovádět se psem ve vodě, jak mě pánbůh stvořil, a urazit tak váš jemnocit.“ Cítil, že se mu kroutí rty a pořádně se kousl, aby zabránil

smíchu. Dobří špioni nekazí kajícnost smíchem. „Můžu vás ujistit, že už se to nikdy nestane."

„Víte co, pane? Já jsem si to ohromně užila," řekla lady Crudgingtonová s potměšilým pousmáním. „Klidně si tu dovádějte i v mé přítomnosti, kdykoliv vás to napadne."

„Harriet je nenapravitelná." Zřetelně se červenající slečna Cranfordová místo, aby na něj pohlédla, se raději sehnula, aby polechtala na břiše Trefora, který si najednou vedle ní lehl. Gray si tiše přál, aby pes vydržel ležet a nechal se hladit tak dlouho, než mu slečna Cranfordová odpustí.

„To jsem, mladý muži, a jsem na to docela pyšná. Chovám se tak třicet let, a to už je *dost dlouho*. Tajně doufám, že Thea něco z toho pochytí, ale ona je poslední dobou tak rezervovaná, a to ke své vlastní škodě. Dbá na pravidla, lorde Grayi, kdežto já je porušuju. Čemu dáváte přednost vy?"

Zcela určitě té druhé možnosti. Dodržování pravidel prvních dvacet let jeho života skončilo tím, že se všechno zhroutilo. „Nechám vás, abyste to rozluštila sama, nebudu to komentovat."

„Spřízněná duše! To je úžasné, lorde Grayi!" A šťouchla do něj loktem.

„Jmenuje se lord Graham."

„A vůbec mu to nesluší. Gray je lepší varianta a hodí se mu k barvě očí, a proto pro mě bude už navždy lord Gray. Zní to romantičtěji než Graham. Máte nějaké námitky proti svému novému jménu?"

„Ale vůbec ne. Můžete mi říkat, jak chcete. Nikdy jsem nebyl ze svého jména příliš nadšen." Připomínalo mu příliš nešťastné vzpomínky na bratra a otce.

„Výborně! Pak je rozhodnuto. Zajímavé jméno pro nového a zajímavého džentlmena! A to je dobře, pane, protože zdejší společnost je velmi staromódní. Ovšem s výjimkou tady mé mladé přítelkyně a jejího okouzlujícího strýce snáším ostatní jen velmi špatně.

Ale vás jako souseda si určitě budu užívat. A líbí se mi i váš pes."

Líbil se jistě i slečně Cranfordové, protože se s nadšením stala Treforovým osobním otrokem. Drbala ho na bříšku a veškeré nasupené napětí z jejího postoje se proměnilo v nadšení ze psa. „Trefor bude asi nějaký kříženec, ne? Nikdy jsem psa, který by vypadal jako on, neviděla."

Gray na ni zaskočeně zíral. „Zacpěte tomu psovi uši! Tohle by neměl slyšet, slečno Cranfordová, bude se cítit méněcenný." Sklonil se, aby taky poškrábal psa na břichu a vychutnal si, jak na něj upřela pohled, než oči opět sklopila ke psu. „Ve skutečnosti je výsledkem dvou set let pečlivého šlechtění. Je ze St. John's, z kanadského Newfoundlandu a byl vyšlechtěn, aby se nebál vody a pomáhal rybářům z těch smradlavých přístavů s jejich sítěmi. Tihle psi jsou vynikající plavci a mají velmi přátelské chování. Přijel sem až z daleké Kanady."

„Opravdu?" Očividně je Thea milovnicí psů. Z Trefora nespustila oči od té chvíle, co na ni skočil.

„Je to pravda. Před pár měsíci jsem byl u obchodního námořnictva." Gray utekl na moře jen pár dní po tom, kdy vypukl skandál a šťastně tam zůstal, dokud se to nejhorší nepřehnalo, prach se neusadil a společnost na něj spolehlivě pozapomněla.

„Moje loď kotvila právě v newfoundlandském přístavu a jeden z rybářů tvrdil, že štěňata, která si nikdo nevezme, utopí. A protože Trefor byl z vrhu nejmenší a nejslabší, nikdo z rybářů ho nechtěl."

„A vy jste si ho vzal?" Její krásné oči se zvedly od psího břicha a podívaly se na něj celé dojaté. Jako by na něj najednou zasvítilo slunce a on už nikdy nechtěl do stínu, takový magický účinek na něj měly.

„Nemohl jsem toho chudáka nechat umřít." To byla pravda. Uviděl drobnou tlamičku štěněte ztrácející se v černém chlupatém kožíšku a byl ztracen.

Měl pro něj pochopení, protože sám byl také takový nešťastník v rodině.

„To od vás bylo opravdu šlechetné, pane.“ Ta něha v jejích očí, která byl zatím určena jen pro psa, byla nyní směrována na něj. Podivně si najednou připadal mnohem vyšší. „Proč jste mu dal jméno Trefor?“

„Protože mi to připomínalo domov.“ Dobrý bože, říká jí pravdu, kterou ještě nikomu neřekl. A dával to za vinu hypnotickým flíčkům barvy mědi v jejích očích. Její oči měly zcela náhodou barvu stejnou jako oči jeho psa, i když on samozřejmě neměl v očích ty její flíčky. „Vyrostl jsem ve Walesu a jako dítě jsem si hrával na pláži Trefor.“ S Cecily. Vždycky to byla Cecily. Děvče, které žilo v sousedství. Proradná, vychytralá láska jeho života, která způsobila jeho mladistvý pád. „Miloval jsem to tam.“ Jako miloval ji, než mu zlomila srdce a rozšlapala jeho ubohé zbytky.

Ale pomine-li Cecilyinu zradu, měl od té doby život snazší. Vlastně už předtím, dokud byla matka živa a chránila ho před otcem, měl život snazší. Pláž byla matčiným oblíbeným místem a on měl matku moc rád. Ona jediná z celé rodiny ho neshledávala nedostatečným. „Nebyl jsem tam už celé roky.“ Nebyl tam od matčiny smrti, protože si připadal jako cizí mládě v kukaččině hnízdě, kde mu ovšem dělal společnost panovačný otec a stejně staromódní a pompézní starší bratr. I způsobem, jak dýchal, je dokázal zklamat.

Tehdy se jeho život začal hroutit. Ale aspoň měl Cecily. Visel na ní a na představě, že jednoho dne budou svoji. Přemáhal se a snažil se vyhovět svému otci. Podobná snaha byla naprosto zbytečná, protože Gray se nikdy nechtěl vrhnout na armádní kariéru nebo kariéru duchovního, jak by se slušelo na druhého syna. Od svých ranných vzpomínek se pamatoval jen na to, jak chtěl vždycky chovat koně. Jako dítě v podstatě žil ve stájích. Miloval zvířata. Věděl, jak s nimi vyjít.

Mračil se nad tou pohřbenou vzpomínkou a zároveň se divil, proč mu zrovna dnes vytanula na mysli. Z principu si zvykl, že nad minulostí nepřemýšlí. Nemůže ji změnit, tak proč by nad ní dumal? A kromě toho žil momentálním okamžikem, jenž v sobě skrýval příslib budoucího. Nebo možná katastrofu. A přání vlastnit stáje s těmi nejlepšími koňmi, které by byl schopen vyšlechtit, nebylo nic jiného než bláhový sen. Takové už mnohokrát promýšlené sny bývají. Na fatu morganu budoucího osudu, jež může zklamat, Gray nevěřil. Kdyby to dopadlo jinak, byl by ženatý s tou, kterou miloval, a to je přesně ten příklad, proč už se nikdy nedíval moc daleko dopředu, ale ani nevzpomínal. Želel ztráty svého snu skoro stejně hluboce jako ztráty Cecily.

Přesto se mu zdálo, že zdejší hrabství Suffolk mu v mnohém připomínalo domov. Což je samozřejmě směšné, když domov je více než dvě stě mil daleko a nic na světě ho nepřiměje, aby se tam vrátil. Nemilosrdně zapudil vzpomínky, protože věděl, že minulost mu nijak nepomůže při jeho současném úkolu. „Prosím, dovolte mi, abych vám zaplatil nové šaty, je to opravdu to nejmenší, co můžu udělat."

„Vždyť je to jen trocha bláta. Nic, co by se nedalo vyprat. A mám spousty dalších šatů, do kterých se můžu odpoledne obléknout."

„Pro pana Hargreavese?" Gray najednou toho muže, kterého ani neznal, iracionálně nenáviděl.

Usmála se a jemu tím vyrazila dech. Už předtím mu připadala moc hezká tím klasickým anglickým způsobem s růžovou pletí, ale úsměv vytvořil zázraky s jejími rysy. Z hezkých rysů se stala krása. Ohromně jedinečná krása. „Ne, pro tetinu sešlost při odpoledním čaji."

„Pozvala polovinu hrabství," podotkla lady Crudgingtonová s předstíranou vážností, „což znamená méně než dvacet v našem venkovském prostředí.

Místní společnost je velmi malá, když nemluvím o staromódnosti. Čajový dýchánek se bude odehrávat v malém dusném salonu plném troubů. Neuvěřitelně nudná záležitost.“ Lady Crudgingtonová se mu pověsila na paži a rošťácky mrkla. „Měl byste přijít také, mladý muži, abyste se představil a potkal sousedy. Viděl byste sám, jaká je to bída. Ale přitom byste mě mohl bavit skandálními historkami, které jste zažil na moři. Nebylo by to pěkné, Theo? Já se klidně zaručím za jeho *pověřovací listiny.*“

Vlasy byly učiněná katastrofa. Dostaly se na přední místo jejího nikdy nesepsaného žebříčku *Nejhorší účes všech dob*. Nezaujaly by první místo, to náleželo *Střapatému drdolu* z roku 1819, kdy kombinace studeného zimního deště a potom dusného ovzduší obývacího pokoje plukovníka vytvořila obří spleť ovčích spirálek trčících vzhůru až skoro ke stropu. Thea zahlédla, jak pan Hargreaves třikrát zmateně pohlédl na vrcholek její hlavy při srkání čaje, jako by nemohl uvěřit, co lze mít také na hlavě. Vlasy by neměly trčet vzhůru. Obzvlášť, když je v nich tolik vlásenek, že by připoutaly k zemi i slona.

Přemáhala nutkání omluvit se hostům, mezi kterými kroužila, a jít se podívat do zrcadla na tu katastrofu, i když už ji spatřila mnohokrát. S každou další minutou vyráběly vlasy větší a větší pohromu a podívání na sebe v zrcadle by ji jen vyděsilo. Když neumí zkrotit svoje vlasy, jak by mohla kdy zkrotit tu vzpurnou náladu, která ji často přepadá? Čím je starší, tím je pro ni obtížnější se chovat slušně, když ji přepadne vzpurnost a zbrklá Thea opět vypluje na povrch.

Podívala se ke dveřím už bůhví pokolikáté a snažila se namluvit si, jaká je to úleva, že se jejich nový soused neodhodlal objevit. Další do nebe volající lež, když strávila většinu dopoledne i celý oběd, kdy konverzovala s panem Hargreavesem, přemítáním o do

bronzova opálené pokožce lorda Graye, jeho vypracovaném svalstvu ještě zdůrazněném stékající vodou.

Thea nikdy nic podobného neviděla. A když trval na tom, že je doprovodí aspoň na konec parku, tenká, mokrá košile mu přiléhala na tělo. Přátelsky se bavil o svém psu, o námořnictvu a o tom, co to bylo za neuváženost, když si psa vzal k sobě. Když se její oči provinile stočily k jeho hrudi, oči neodvrátila, ale začala si hrát Treforem, protože pohled na mokrý tenký batist rýsující jeho širokou hruď a ramena byl příliš úchvatný. Jako její neposlušné vlasy, ta zbrklá část její povahy absolutně odmítala nasměrovat oči jinam a ty se kochaly pohledem celou zbývající cestu domů. A že bylo čím se kochat! Thea se za sebe opravdu styděla. Řádné mladé dámy nesvlékají očima pohledné darebáky. Ani se nestarají, v jakém stavu mají vlasy.

Byla by úleva vidět ho znovu a slušně oblečeného. Ale tady ji opět napomenula ta řádná a škrobená část její povahy. Už ho nechce nikdy vidět, protože jen tak vzpomínka na jeho tělo rychle pomine a vybledne. Puls bude opět řádně tepat a nebude se zrychlovat. Stačilo pouhé pomyšlení a červenala se jako o závod.

„Mohu vám donést ještě čaj, pane Hargreavesi?“ Což by jí pomohlo stavit se v koupelně a ochladit si tváře ve studené vodě, aby zase vypadala normálně.

„Jste velmi laskavá, slečno Cranfordová.“

Když si od něj brala šálek s podšálkem, cítila, jak ji jeho prsty pohladily na ruce v záměrném flirtu. Zaskřípala zuby. Na panu Hargreavesovi a jeho pokusech o flirt bylo cosi bezostyšného. Pronásledoval ji svojí vášní, když se teta nedívala, až jí z něho naskakovala husí kůže. Vrozená slušnost jí však bránila, aby ho odpálkovala v místnosti plné hostů. Místo toho se její zbrklé já na okamžik osvobodilo ze řetězu a Thea předstírala, že se jí zachytil střevíček za sukni. Větší silou, než bylo nezbytně nutné, zvrhla hrneček s posledními kapkami čaje přímo tomu člověku do